

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΑΛΛΙΑΣ
κ.ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΑΡΙΣΙ, 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2021

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Αυστρίας κ.Αρσένιε,
εκπρόσωπε της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του
Οικουμενικού Πατριάρχου κ.Βαρθολομαίου,

Θεοφιλέστατε Επίσκοπε Ρηγίου κ.Εισηναίε και μέχρι
πρότινος Πατριαρχικέ Επίτροπε της Ιεράς Μητροπόλεως
Γαλλίας,

Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι άγιοι αδελφοί,

Éminences et Excellences, chers frères et concélébrants,

Αγαπητοί πατέρες, οσιώτατοι μοναχοί και μοναχές,

Chers members du clergé et représentants des communautés
monastiques,

Εξοχωτάτη κα. Πρέσβυς της Ελλάδος στο Παρίσι,

Mesdames et Messieurs les représentants du corps
diplomatique,

Mesdames et Messieurs les représentants des pouvoirs
publics,

Très chers responsables œcuméniques et interreligieux,

Chers représentants des communautés paroissiales,

Chers frères et sœurs,

Αγαπητοί αδελφοί,

«Από Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι» (Πραξ 1:4), ἡ πρώτη φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Μτ 28:19), ἡ φωνή των αἰώνων, «ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἐκκλησίαν, ἵνα καταστῆς ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ ἔσο ἔτοιμος ἵνα θύσης τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Πρβλ. Γεν 12:1 & Ἰω 10:11), ἡ φωνή του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν ελαχιστότητά μου. Αὐτή ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας ἔφτασε στα μύχια τῆς καρδιάς μου καὶ ἔκαμψε κάθε αντίσταση πρὸς τὴν λογικὴ καὶ ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία νὰ κατανοήσω, νὰ ἀποδεχθῶ, νὰ υπηρετήσω τὴν προσωπικὴ μου ἀποστολή, πρὸς τὴν ἀλλή ἀπὸ τὴν διαποίμανση αὐτῆς τῆς εὐλογημένης Ἐπαρχίας του Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γαλλίας. Καὶ ἰδοὺ, ἀδελφοί, ἐγὼ σήμερον ὑπακούοντας στὴν ἐπιταγή τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐρχομαι γιὰ νὰ ἀρχίσω τοὺς ποιμαντικούς μου βηματισμούς ὄχι με τὴν πεποίθηση ἰδιαιτέρων προσωπικῶν ικανοτήτων καὶ προσόντων, ὄχι «ὡς ἐξουσίαν ἔχων» (Μτ 7:29), ἀλλὰ ὡς διάκονος καὶ ἱκέτης λειτουργός, πιστός στὸν λόγο του Κυρίου «οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Πρβλ. Μτ 20:28). Ἡ ἐπισκοπικὴ χάρις δὲν εἶναι ἱεραρχικὴ ἀνάβαση καὶ προαγωγή, εἶναι ἀγώνας, σταυρός, μαρτύριον, προσφορά, κενωτικὴ θυσία, τόνισε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κατὰ τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία μου. Διακονία καὶ μαρτυρία μέχρι καὶ μαρτυρίου τὸ μῆνυμα του ἱεροῦ τούτου Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, πρὸς τιμάται στὴν μνήμη του πρωτομάρτυρος ἀγίου Στεφάνου.

Τὸ πνεῦμα τῆς διακονίας καὶ τῆς θυσιαστικῆς μαρτυρίας τῆς Μεγάλῃς του Χριστοῦ Ἐκκλησίας σφράγισε τὴν καρδιά μου ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς μου. Ἐκτοτε ἡ πατρικὴ ἀγάπη, ἡ ἀνάμνηση τοῦ ἰλαροῦ προσώπου καὶ οἱ εὐχὲς του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.Βαρθολομαίου ἀποτελοῦν γιὰ μένα ράβδο καὶ βακτηρία στὴν

πορεία της νέας μου διακονίας και σήμερα αισθάνομαι Αυτόν παρόντα στο πρόσωπο του εκπροσωπούντος Αυτόν αγαπητού αδελφού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αυστρίας κ.Αρσενίου, τον οποίο παρακαλώ να διαβιβάσει στην Αυτόν Θειοτάτη Παναγιότητα και την περί Αυτόν Αγία και Ιερά Σύνοδο τα πληρούντα την ταπεινότητά μου και το ενταύθα ορθόδοξο ποιμνιο αισθήματα σεβασμού, τιμής, αφοσιώσεως και αγάπης προς το σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Άρρηκτος ο δεσμός της θεοσώστου τούτης επαρχίας με την Μητέρα Εκκλησία, ξεκίνησε από τον πρώτο μακαριστό Μητροπολίτη Μελέτιο, διατηρήθηκε από τον διάδοχό του και νυν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Αγκύρας κ.Ιερεμία και ενισχύθηκε λόγους και έργους στο πρόσωπο του μέχρι πρότινος Μητροπολίτου Γαλλίας και νυν Γέροντος Χαλκηδόνος κ.Εμμανουήλ, ο οποίος επί 18 συναπτά έτη ανέλαβε εαυτόν ευθυγραμμίζοντας την εκκλησιαστική πορεία της Μητροπόλεως Γαλλίας προς την σκέψη της Μητρός Εκκλησίας σχετικά με την παρουσία και τον ρόλο της Ορθοδοξίας όχι μόνο στην Γαλλία, αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη. Στην δική του ουσιαστική βοήθεια και συμπαράσταση προσβλέπω, έτσι ώστε να γίνω συνεχιστής του έργου του. Η ευγνωμοσύνη και οι ευχαριστίες μου ας είναι ελάχιστο αντίδωρο της εμπιστοσύνης και της πατρικής του αγάπης προς το πρόσωπό μου.

Μεγάλη η ευθύνη, αλλά και ιδιαίτερη η τιμή, διότι έρχομαι σήμερα να εγκατασταθώ ως Μητροπολίτης στην Γαλλία, μια χώρα της Δυτικής Ευρώπης με σπουδαία Ιστορία και πολιτισμό. Πέραν της Γαλλικής Επανάστασεως (1789) που καθόρισε εν πολλοίς την πορεία του σύγχρονου κόσμου, η συμβολή της Γαλλίας στην δημιουργία της σύγχρονης Ενωμένης Ευρώπης υπήρξε αναμφισβήτητα σημαντική. Εμβληματικές προσωπικότητες της Γαλλικής πολιτικής σκηνής σφράγισαν με τις πρωτοβουλίες, την δράση και τα οράματά

τους την σημερινή Ευρώπη και τον κόσμο. Αν παραβλέψουμε τα συμφέροντα που κατευθύνουν και οργανώνουν την Ιστορία και τις αρνητικές πλευρές της αποικιοκρατίας, για τις οποίες εξάλλου το επίσημο Γαλλικό κράτος έχει ασκήσει την αυτοκριτική του, μπορούμε να πούμε ότι η Γαλλία με την διεθνή και ευρωπαϊκή πολιτική της συνέβαλλε και συμβάλλει στην συγκρότηση ενός, κατά το δυνατόν, δικαιότερου κόσμου.

Το κοινό έδαφος που μοιράζεται σήμερα ο Χριστιανισμός και η Γαλλική εθνική ιδεολογία της République, είναι ο κοινωνικός Ανθρωπισμός που προώθησε μέγα μέρος της Πατερικής Θεολογίας Ανατολής και Δύσης, εμπνεόμενο από την αρχαιοελληνική Φιλοσοφία, και τον οποίον, σε ένα εκκοσμικευμένο περιβάλλον, επανέλαβε μέγα μέρος του Ευρωπαϊκού σύγχρονου κόσμου. Στις σύγχρονες κοινωνίες όπου κυριαρχεί ο οικονομικός νεοφιλελευθερισμός, οξύνονται οι οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες και περιστέλλονται, με διάφορα προσχήματα, τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο Χριστιανισμός με τις Αξίες της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της αγάπης ως κοινωνικής αλληλεγγύης και διακονίας έναντι ανεξαιρέτως όλων των συνανθρώπων μας είτε είναι χριστιανοί είτε όχι, σε συνδυασμό με τις Αξίες της Γαλλικής Επανάστασης και των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων μπορεί να αποτελέσουν, αν αγωνιστούμε, μια διέξοδο στα πολλαπλά αδιέξοδά μας.

Οι Αρχές της Γαλλικής Επανάστασης (liberté, égalité, fraternité) στοιχειοθετούν το πλαίσιο που καθορίζει την Γαλλική κοινωνία και ως πολιτισμικό πρότυπο η Γαλλία εξάγει προς όλο τον κόσμο. Η Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που ακολούθησε την Γαλλική Επανάσταση αποτελεί σήμερα, με την επικαιροποίηση της ερμηνείας τους που επιβάλλουν οι διαρκώς μεταβαλλόμενες κοινωνικές συνθήκες, την δυναμική καταφυγή των καταπιεσμένων λαών

και μειονοτήτων πάνω στον πλανήτη μας. Δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε ούτε τις Αρχές της Γαλλικής Επανάστασης ούτε την Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου ως αξίες αντίθετες προς τον Χριστιανισμό, αλλά ως θεμελιώδεις αρχές που συνειδητά ή ασυνείδητα εμπνέονται από αυτόν, αναπροσαρμοζόμενες ή εμπλουτιζόμενες μέσα στην Ιστορία.

Μεγάλη επίσης είναι η συμβολή της Γαλλίας στην διαμόρφωση του σύγχρονου Ευρωπαϊκού και παγκόσμιου πολιτισμού των Γραμμάτων και των Τεχνών. Πρωτοπορία σε όλες τις Τέχνες, από την λογοτεχνία έως την ζωγραφική, την γλυπτική ή την αρχιτεκτονική, πρωτοπορία στην Θεολογία και την Φιλοσοφία. Οι χριστιανοί όλων των Ομολογιών οφείλουμε χάριτας στον Γάλλο Abbé Migne και στην περίφημη σειρά του Patrologia graeca και latina, όπως φυσικά και στην σύγχρονη σπουδαία σειρά των Sources Chrétiennes, χωρίς τις οποίες η πατερική σκέψη θα παρέμενε εν πολλοίς άγνωστη.

Ούτε το ιδιότυπο σύστημα της Laïcité, που εφαρμόζεται στην Γαλλία, δηλαδή της επιθετικής ουδετερόθησης στάσης του Κράτους έναντι των θρησκειών θα πρέπει να μας ενοχλεί, αφού κατά βάθος εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κι ανεμπόδιστη δραστηριοποίηση και ανάπτυξη όλων των Θρησκειών και Ομολογιών επί του Γαλλικού εδάφους, δίχως φανατισμούς και θρησκευτικό μίσος από τα οποία τόσο πολύ υπέφερε η Ευρώπη, κυρίως κατά τους θρησκευτικούς πολέμους, αλλά και το οποίον επανέρχεται ως σύγκρουση των πολιτισμών σήμερα με την γνωστή τεχνητή αντιπαράθεση και διαμάχη ανάμεσα στο Ισλάμ και τον Χριστιανισμό, που απολήγει στην Ισλαμική Τρομοκρατία.

Η ουδετεροθρησκεία, όπως και η εκκοσμίκευση των σύγχρονων κοινωνιών, που συνεπάγονται ένα είδος

περιθωριοποίησης ή αποπομπής της Εκκλησίας από την δημόσια σφαίρα της εξουσίας, όχι μόνον δεν πρέπει να μας στενοχωρεί, αλλά τουναντίον θα πρέπει να την εκλάβουμε ως θετική εξέλιξη για τον ίδιο τον Χριστιανισμό, αφού τον απαλλάσσει, έστω κι αναγκαστικά, από τον πειρασμό της εξουσίας στον οποίον υπέβαλλε τον εαυτό του, για να τον απορρίψει, και ο ίδιος ο Ιησούς, και η οποία (εξουσία) όταν εμπλέκεται με τον Χριστιανισμό τον αλλοιώνει ως προς την ουσία του.

Αναλαμβάνοντας, λοιπόν, την διαποίμανση της νευραλγικής τούτης Μητροπόλεως του Θρόνου, που φέρει την βαριά κληρονομιά του ήθους και του ύφους του Φαναρίου, καλούμαστε να μεταδίδουμε στην Πόλη του φωτός, το φως του Φαναρίου και να διακονούμε το αίτημα της ειρήνης, της ενότητας και της καταλλαγής. Αγωνία και μέριμνά μου από σήμερα θα είναι να σας διακονήσω ως Επίσκοπος εν αγάπη, εν απλότητι και καθαρότητι καρδιάς, πορευόμενος με γνώμονα την θυσιαστική αγάπη του Χριστού. «Ποιμένα αληθινόν, αποδειξει αγάπη. Δι' αγάπην γάρ ο Ποιμήν ο Μέγας έσταύρωται» (Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, ΛΑ'). Επιθυμία μου είναι να υπηρετήσω το Ευαγγέλιο του Θεού, όχι με λόγια, αλλά με έργα. Να φανερωθεί ο Χριστός τοις πάσι. Κανείς να μην αισθανθεί «πεινῶν, διψῶν, ξένος, γυμνός, ἀσθενής, ἐν φυλακῇ» (Πρβλ. Μτ 25:44), χωρίς να τον επισκεφθεί ο Χριστός. Είναι ανάγκη πρόσωπα και θεσμοί να νιώσουν την μέριμνα της Εκκλησίας. Νέοι, επιστήμονες, εργαζόμενοι, φίλοι, εχθροί, οι πάντες να κληθούν στο συμπόσιο της πίστεως ακολουθώντας την εντολή του Ιησού «έντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἔστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ιω 13:34).

Αυτήν την κοινωνία αγάπης καλείται να διακονήσει ο Επίσκοπος. Ο Επίσκοπος δεν κυβερνά, ούτε εξουσιάζει· «οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (Μτ 20:25). Για τους χριστιανούς, όμως, «οὐχ οὕτως... ἀλλ' ὅς ἐάν θέλη ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος» (Μτ 20:26). Ηγούμενος και συγκυρηναίος στο ἔργο της διακονίας της Μητροπόλεως ο μέχρι πρότινος Πατριαρχικός Επίτροπος, Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ρηγίου κ.Ειρηναίος, στο πρόσωπο του οποίου εκφράζω τις θερμές μου ευχαριστίες προς τον ευσεβή κλήρο και τις μοναστικές αδελφότητες της θεοσώστου τούτης Επαρχίας για την μέχρι τώρα απρόσκοπτη συνεργασία και παρακαλώ κλήρος και λαός να ἔχουμε πάντοτε κατά νουν αυτό το πνεύμα της διακονίας και της θυσιαστικής αγάπης, ἔτσι ὥστε να δίδουμε την χριστιανική μαρτυρία «παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος» (Α' Πε 3:15).

Aujourd'hui, je me présente devant vous sur ce trône de la sainte Métropole de France avec un sentiment à la fois de gratitude et d'humilité. En effet, ma vie est désormais intimement liée à l'histoire de ce diocèse historique du Patriarcat œcuménique où se sont succédé de grandes personnalités de l'orthodoxie les Métropolitains Mélétius de bienheureuse mémoire, Jérémie aujourd'hui Métropolitain d'Ankara et Emmanuel désormais Métropolitain du siège majeur de Chalcédoine.

Il faut que vous sachiez que l'honneur de cette charge spirituelle de la sainte Métropole de France, qui manifeste la confiance de Sa Toute-Sainteté le Patriarche œcuménique Bartholomée et de son Saint Synode à mon endroit, est un honneur auquel je n'ai jamais aspiré. Je suis un simple prêtre qui, par une providence dont seul Dieu connaît les mystères, est appelé à l'exigeante charge d'évêque. L'épiscopat ne se résume pas à

administrer par le haut, à surveiller de loin la vie des fidèles et de leurs communautés. L'épiscopat, c'est aussi cheminer avec ceux dont nous avons la responsabilité afin de faire de leur vie une manifestation du Royaume à venir. Car comme le déclare le Christ avec puissance : « A ceci, tous vous reconnaîtront pour mes disciples : à l'amour que vous aurez les uns pour les autres. » (Jn 13, 35) L'épiscopat est un service d'amour, qui se doit d'inspirer la charité, un service qui a pour but de supporter le rayonnement de l'amour de Dieu et d'en rappeler le caractère essentiel lorsqu'il fait défaut.

Aujourd'hui débute donc un cheminement qui, je l'espère, nous permettra d'apprendre à nous connaître, de discerner les talents de chacun. Je me réjouis d'avance de placer mes pas dans ceux de mon prédécesseur direct, son Éminence le Métropolitain Emmanuel aujourd'hui *Geron* de Chalcédoine. Je tiens à lui rendre hommage pour les dix-huit années de son service fidèle auprès de la Métropole de France, mais aussi pour m'avoir fait venir en France de ma Grèce natale afin de servir la communauté historique de Marseille pendant six années dont je chéris désormais le souvenir et mesure avec gratitude l'importance. Mes prières vont au clergé, aux paroissiens et aux nombreuses personnes dont j'ai eu la chance de croiser le chemin au sein de l'Association culturelle orthodoxe grecque de la Dormition de la Vierge, mais aussi à la paroisse Saint-Irénée à Marseille ou encore la paroisse des Saints-Archanges à Aix-en-Provence. Qu'ils sachent qu'ils ont une place toute particulière dans mon cœur. Je tiens aussi à rendre hommage à feu l'Archimandrite Cyrille Argenti qui fut une figure si centrale de la cité phocéenne, connu pour son service auprès des plus démunis. En ce jour de mon intronisation, je me souviens de ses paroles qui sonnent comme une invitation : « La Tradition est la

proclamation de la Parole de Dieu et l'évêque est celui qui est chargé de veiller à cette transmission fidèle. »

L'évêque est donc un passeur de la Tradition, il assure l'authenticité de l'expérience religieuse et sacramentelle vécue en Eglise, en communauté. Aussi, en tournant mon regard vers la tâche qui m'incombe désormais, c'est avec un sentiment d'impatience, mais aussi d'humilité, que je souhaite approfondir l'indispensable collaboration avec mes frères évêques membres de l'Assemblée des Évêques Orthodoxes de France afin que le témoignage de notre Église puisse continuer à rayonner dans l'Hexagone. J'ai conscience de nos difficultés. Le temps a besoin de faire son œuvre. Certaines plaies ont besoin de cicatriser, la mémoire d'être apaisée. La collaboration interorthodoxe est l'une de mes priorités. Je convoquerai d'ailleurs la première réunion de l'AEOF dans les semaines à venir.

Je suis aussi particulièrement heureux de poursuivre l'engagement œcuménique avec nos frères et sœurs de différentes traditions chrétiennes. Le travail du Conseil d'Églises Chrétiennes en France est bien connu et il est indispensable dans une perspective œcuménique. De même, je sais le rôle central de la Conférence des responsables de culte en France, notamment dans le contexte de laïcité qui est le nôtre. J'ai hâte d'en retrouver ses membres afin de construire le vivre ensemble qui nous permet d'approfondir notre vocation en tant qu'acteur de paix et de réconciliation.

À son Excellence, l'Évêque Irénée de Réghion et à tout le clergé et à tous les fidèles de la sainte Métropole de France, à ses nombreuses communautés monastiques, je voudrais dire mon admiration et ma reconnaissance pour faire vivre la tradition historique de la foi orthodoxe dans ce contexte de diaspora. Je me

réjouis de faire votre connaissance et d'œuvrer avec vous à la croissance de la vigne du Seigneur. Je débiterai aussi vite que possible un tour de toutes les paroisses de la Métropole. En attendant, je me confie à vos prières afin que le Seigneur m'aide et me soutienne à l'heure où ces nouvelles responsabilités de Métropolitain de France me sont confiées.

Je ne puis finir cette modeste communication sans mentionner le clergé et les fidèles du Vicariat sainte Marie de Paris et saint Alexis d'Ugine qui désormais font partie intégrante de la sainte Métropole de France. À ses représentants ici présents aujourd'hui, et en premier lieu à l'Archiprêtre Alexis Struve, je vous dis ma reconnaissance et mon soutien indéfectible.

Mesdames et Messieurs, chers amis,

Le contexte sanitaire dans lequel nous continuons à évoluer nécessite que nous restions particulièrement vigilants. Je tiens à vous redire que la Métropole est aux côtés de toutes les communautés. S'il y a la moindre question, la moindre inquiétude, nous sommes ici pour vous conseiller et vous supporter. Je vous appelle à la vigilance, car la crise n'est pas terminée et les mesures de distanciation sociale sont encore nécessaires.

Je me confie désormais à vos prières pour la réussite de ce nouveau ministère, non pas pour moi, mais pour qu'ensemble nous puissions construire un monde de paix, de compassion et de réconciliation. J'ai hâte de retrouver chacune et chacun d'entre vous afin de bâtir les ponts qui permettront de faire rayonner la tradition de l'Église orthodoxe, nous conduisant sur le chemin de l'unité, de coexister pacifiquement en tant que religions différentes afin de finalement faire grandir cet amour qui a conduit le Christ à s'offrir pour chacun d'entre nous sur la Croix.

Αδελφοί άγιοι Αρχιερείς και αγαπητοί πατέρες, σας ευχαριστώ για την παρουσία και την συμπροσευχή σας. Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά και όλοι όσοι ταξιδέψατε για να είστε σήμερα παρόντες στην ενθρόνισή μου και στην χαρά της τοπικής Εκκλησίας, σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου και σας παρακαλώ, ευχηθείτε, δια πρεσβειών του αγίου πρωτομάρτυρος και πρωτοδιακόνου Στεφάνου και του Θεσσαλονικέως αγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του μυροβλύτου, να με αξιώσει ο πανάγαθος Θεός να φανώ αντάξιος της αποστολής που μου ανατίθεται από την Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία, επ' αγαθώ του ποιμνίου της Μητροπόλεως Γαλλίας.